

Mysterium incarnationis; cum enim homo se tanto indignum præbisset beneficio, efficere volebat Deus, ut & sua pateret indignatio, & malum, in quod ille se se præcipitem dederat, divina perfringeret imperia. Quatuor enim annorum millia elapsa fuerunt, antequam mitteret Filium suum in Mundum; & nihilominus pereunt homines, dæmon universa ferme terra potitur, Deus vix in Judææ angulo adoratur, ubi morum corruptio tanta denum est, ut vix aliquod pietatis vestigium supersit. Ea status miserabilis, ad quem nos peccatum redegerat, antequam Dei Filius in terras descendere. Attamen districta hæc justitia tanta non erat, ut misericordiam, & bonitatis nonnulli illi esse admixtum. Passio Filii Dei ex eo tempore operabatur. Deus propter illius merita jam effundebat gratias suas in omnes homines; & quamvis hæc non adeo affluenter concederetur, ut deinceps; tamen dicere possumus ægros illius medicina minime caruisse: salutis adminicula illis non negabantur, nisi ab infidæ respiceretur. Sed quod magis elucet in Incarnationis dilatione, est divina Sapientia, quæ per admirabile consilium præcepit, ut Messias in temporum dimidio descenderet, ut adventus illius gloriosior esset, hominibusque salubrior. Intererat enim cognoscere hinc quidem peccati nequitiam, inde vero necessitatem remedii, & opus, quod erat Redemptoris; ad Redemptoris gloriam pertinebat diutius expectari, & optari, ut major in pretio haberetur. Si statim descendisset post primi hominis lapsum, non satis in pretio habuisset tantum viri beneficium; si usque ad mundi finem dilatus fuisset ejus adventus, non satis gustata fuisset dulcedo ejus, & fructus: decebat ergo Magnitudinem illius eligere medium sæculorum, ut solis instar gratiæ fuz radios in omnes mundi ætates diffunderet. Pater Novus in Meditationibus. Tomo 7.

Dei Filius, qui in sinu Patris a nullo pendebat, hic in utero Matris pendet mirum in modum ac eadem. Pendet ab illa, quoad vitam; nam qui in æterna nativitate a Patre recipit essentiam vitamque divinam, quam pendebat ab illo, Essentiam, vitamque naturalem, & humanam recipit pendens a Deipara. Quamvis est hujus Sanctæ Virginis gloria; quamvis Saluatoris humiliatio? Quod prodigium, quod Deus vitam suam debeat creatura! Saluator pendet a Matre quoad eam suam: antequam ex uberibus ejus lac exprimat, ex corde illius sanguinem fugit. Cor infanti in hoc statu nimis infirmum est, ut per se colorem agat; eget auxilio cordis Parentis suæ, quod illi præparat eam. Quoad conservationem suam pendet a Matre. Nihil fragilior est vita pueri nondum nati, ad eam jugulamdem exiguis sufficit vapor. Quam igitur est Filius Dei obsequentia, qui hujusmodi infirmitatibus subjecti dignatus est? Eo in statu, in quo se in Matris sinu se collocat, infirmus est adeo, ut seipsum tueri minime valeat, si considerentur solum naturales hujus corpusculi vires adeo teneri, ac molles, ut vel minimum quid illi mortem valeat inferre. Ejus igitur conservatio unice ab hac pendet Matre adorabili. Hæc illi domus est; hæc illum gessit, hæc illum get; hæc illum propriis visceribus protegit. Hæc illi tandem per fugium est, præsidium, omnia. Discamus hinc pendere & ab hac suavissima Matre, & a Filio ejus. Huic debemus vitam naturæ & gratiæ; & ab illo speramus nos aliquid gloriæ vitam impetratos. Pater Novus in Meditationibus. Tomo 7.

Salvatoris in sinu Matris obedientia.

Consideratio hujus argumenti.

Quem conatum magnus iste gloriæ Deus exeruit, ut nobis amorem suum testaretur, & nostrum mereretur? Angelus, homines, beate Calistum mentes huncie assensum? Quod æternum hoc Verbum, quod per omnipotentiam suam eduxit ex nihilo in ipso sæculorum principio hinc immanem terrarum orbem; in temporum plenitudine sese emanant, & increatum hoc lumen gloriæ suæ fuz hoc Deus, cujus tanta majestas est fulgidum gloriæ suæ fuz hoc, quomodo in hunc mundum descendere, ac ipsum amari non doceat, & per amorem suum in nostris cordibus regnet? Heu Fideles! antequam in terris videretur, arduum non est intelligere, quanam esset nobis illius amandi difficultas. Profecto Cælorum Magitudo, ordo, qui in magno hoc orbe nitet, & admirabilis partium illum compositum consensus, satis ostendebat hominibus, opus hoc mirificum non nisi Deum auctorem habere. Sed cum Deus per semet se cognoscendum minime traderet, crassa tantum, & confusa effingebatur imago, quæ prohibere non poterat, quominus homines unice creatis rebus inhererent. Itinc illa deplorabilis cæcitas profecta est omnium fere gentium per tot sæcula, & denique Ethnicæ prævitæ tenebræ, quæ cum omnem ferè Dei cognitionem abolevisent, omnes etiam amorem ejus exincerant. Cæcitas, quæ ita processit, ut visi sint populi terrarum doctissimi brutis contemptibilibus thura adolere, eisque deferre honorem, & gloriam, quæ uni debeatur Deo. Mutuamur gloriam Dei in similitudinem animalium. (Roman. 1.) Quoad vero populum Judæorum, qui servaverat planiorem Dei cognitionem, illum etiam paulo majori caritate complexus est; sed quemadmodum Deus rudi, indocilique huic populo se cognoscendum præbuerat tantum Deum terribilem, excelsum, ac Majestatem plenum, non amor tantum, sed terror potius in officio continebat illum. Sed ubi Misericors Deus de Majestatis folio descendere dignatus est, ut se nobis communicaret; ubi per infiniti amoris exemplum, in sese cordis nostri infirmitati accommodaret, ægre supra sensus se attollentis, semet sensibus ejus subjecti; ubi in terris videndum se præbuit illecebris suavitatis fuz ornatum, & familiariter cum nobis versatus est, ut nos ad amorem suum alliceret; nonne verum est, Fideles, non solum omnia nobis suadere, ut ipsum ex toto corde diligamus, sed in gratum esse, omniique carentem sensu, qui eidem cor suum præbere detroderat? Hoc tamen quotidie facimus. Frustra Deus prævult nos excessu admirabili fuz caritatis; frustra tibi sibi amorem conciliaret, oblitus justia sanctorum Prætra sententiam, oblitus, inquam, quemadmodum locum, & gloriam suam, sese demisit eo usque, ut semet in creaturæ ordine redigeret. Hoc nos minime afficit; nihil nostri cordis duritiam frangere potest; & quo proprius accedit ad nos, eo magis videmus obfirmato animo ab eodem recedere, preferentes illi inanem oblectationem, levem quædam, & fœcundas alias abjectas creaturas amore nostro indignissimas. Idem ibidem.

Inventa hæc divina Majestatis delectio, quantumvis admirabilis videatur, non tamen illud est, quod præ ceteris operatus est, ut sibi amorem nostrum compararet. Ad id enim se non videndum tantummodo præbuit; sed secundo loco, cum seiret nihil aptius esse ad corda concilianda similitudine, sese nobis similem præbere voluit, se hominem faciens: In similitudinem hominum factus. (Philipp. 2.) Neque satis duxit

Verbo satis non fuit nobis videndum præbere, voluit se nobis similem præbere.

perfectiōibus gratulamini. Amate hunc pulcritudinem omnium thesaurum, & orate, ut ille sese imprimat animabus vestris, ut illis Dei, quam amare, imaginem imprimat. O quæ nobis erit consolatio recipientibus non solum hoc corpus, sed etiam formosam animam hanc in Sacra Synaxi! Corpus illius emundatum corpus nostrum, nostramque sanctificat animam. O admirabile Dei cum sua Creatura commercium! O inestimabilis Christiani felicitas, qui potest, ubi vult, illum in suo corde recipere, quem Angeli futurari nequeunt videndo in Cælis, & qui in æternum erit nostre felicitatis objectum! Idem Pater Cræstes.

Cum completa essent tempora, quibus Messias venturus erat in Mundum, Domus Juda in altis manibus Judææ Scætrum conspiciebat, Regum suorum diadema in tyranni capite resurgens innuēbat finem dierum myrlicorum, quem Daniel portenderat. Æterna Sapientia gratiarum suarum prodiga illas large, effuseque contulerat in Mariam, ut sibi præpararet Templum, quod digne reciperetur. Incomparabilis hæc Virgo summa cum fidelitate responderat gratiæ, quæ omni carebat exemplo, ac tandem ad hanc præstantiæ gradum pervenerat, qui futurus erat novissima præparatio Incarnationi Verbi in Sinu ipsius peragendæ. Cur diutius torqueo vestras mentes? Cæli sese inclinant, Domini Majestas in terras descendit, Æternus nascitur in tempore, & Verbum fit caro. Mente concipite Sanctam hanc Virginem, dum miserata genuit humane naturæ, quam sanctus Augustinus exhibet ad illius pedes provolutam, ei vulnera sua detegentem, & expectantem decretorium illum consensum, a quo nostra pendebat redemptio, protulit, Pater hic ait, magnum illud hæc admirabilibus illo, quod subsecuta est Cæli, & terræ Creatio, & facta est Angustum Divinitatis Templum, cujus Salomonicum illud non aliud fuit, quam figura. Heu! quænam oculis fidei detegere possent ineffabiles Spiritus sancti operationes? Videre Cælos, qui aperiant, atque distillant Salvatore in Virginis Sinu; quæ reverentia recipit illa pretiosum hoc depositum sibi Celitus creditum? Quoties humilitatis eorum hoc exinanito Deo contata est respondere insigni huic humilitatis exemplo fuz humilitatis actus ingeminans? Quam sancta impatiencia complexa in ardore caritatis fuz omnia Sanctorum Patriarcharum vota felix illud momentum concupivit! Angusta nimis nostrarum mentium lumina, infirmæ humani spiritus locutiones, quam impares elici tuendæ dignitati, ac perfectandæ horum adorabilem Mysteriorum magnitudini? Operandum est, ut Angeli hominum locum sumerent, ut magna hæc nostra Religionis argumenta ita pertractarent, ut fidelium expectationi facerent satis. Abbas de Jarry.

Mitcula que orsa est Deus in 86. Virginitis gratiam.

Quos sensus haureret J.C. de hominibus in utero Matris.

Nihilominus sciens, Deum Patrem suum hanc a se satisfactionem deposcere, & Dei vitam in terris esse debere profus oppositam vitæ Mundi, & carnis; huic paruit imperio, ultra sese legi huic subdidit, nostræ salutis negotium suscepit, & se ipsum obulit, ut fieret victima hominum, se vadem, & fidejussorem constituit sumptibus vitæ suæ. Ex illo tempore jam dicebat, quod mox dixit: memet pro illis devovet, atque sacrifico, ut Sancti sint, sicut ego Sanctus sum. Idem.

Consideranda est Dei bonitas, quæ in hoc eluxit Myserio. 1. In eo, quod ille dedit Unigenitum Filium suum, qui suam gloriam, ac felicitatem constituit, deditque illum hominibus, qui sui erant inimici, ingrati, perfidi, impii, atque scelesti. Ponderate verba, quæ Dei Filius dixit Nicædem: Deus ita dilexit Mundum, ut dederit illi Filium suum Unigenitum, ut quicumque credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. Neque enim Deus misit Filium suum in Mundum, ut iudicet Mundum, qui dat, illud, quod dat, quomodo dat, & finem propter quem dat. 2. Bonitas ejus elucet in eo, quod cum nobis dederit Filium suum, omnia nobis dedit cum illo, ut inquit Apostolus: qui enim dat quod majus est, id nequaquam negabit, quod minus est. Ita qui vobis Filium suum dedit, & nos negabit Paradisum, multo minus ea, quæ vitæ suæ necessaria. 3. In eo, quod nostram exultit naturam ad suam, & nos intemdivinitati suæ confociavit. Bonitas vult communicari. Dederat nobis bona sua Deus per creationem: sed nondum sum nobis essentiam communicaverat, quod præstitit per Incarnationem: & licet unus tantum sit homo, qui simul sit Deus; tamen omnes homines sunt illius fratres, & membra: in partem accedunt hujus gratiæ, & per communionem, quæ quædam est Incarnationis extensio, in divina hæc fœdera ingrediuntur. Ita sicut Adam per generationem suam nobis naturam, & peccatum communicat, & cum utroque genus omne miseriarum corporalium atque spiritualium: ita Jesus per baptismum, quæ Christiani regeneratione est, & per Eucharistiam, quæ est illius esca, nobis suam naturam, & gratiam communicat, ac deinceps bona omnia, & fluxa, & æterna. Pater Cræstes.

Considerandum est opus fuisse, ut Dei Filius duplici ex causa Corpus haberet impassibile, & immortale; quarum prior est, quia cum anima ejus esset beata, æquum erat, ut Corpori suo gloria dona communicaret; altera vero, quia cum esset conjuncta cum persona Verbi, & concepta a purissima Virgine per Spiritus sancti opus, immaris erat ab originali peccato, quod ipse contrahere nequaquam poterat; ideoque obnoxius non esse debebat omnibus calamitatibus nostris, & morti, quæ sunt peccati supplicia. Tamē sumere voluit Corpus passibile, & mortale nostris simile: 1. ut per passiones suas satisfaceret Justitiæ Patris sui. 2. Ut nobis suum testaretur amorem, ultra semet miseris nostris subsiciens. 3. Ut omni vitæ fuz curriculo nobis humilitatis, & patientiæ præberet exempla. Idem.

Præsentia munera, quod Deus Mundi largitus est in Filiis sui Incarnatione.

Dei Filius cum sit Sanctitas increata, non his omnes promeretur gratias, quæ sunt a primis vitæ fuz articulo.

SUPPLEMENTUM

Ad Titulum

DE INCARNATIONE VERBI.

Let non aliud mihi suppeteret argumentum vobis ob oculos exhibituro extremas Dei Homini facti humiliaiones, satis esse center vos dicere Primos Ecclæ Patres non alius hujus Myserii habuisse conceptum, illaque etiam humiliatões, atque indulgentiæ vocabulo indigisse. Quo verbo innuere volerunt, humiliatões Verbi Incarnati fuisse regulam, ac mensuram elevationis hominum, & de hoc Myserio idem dicendum esse, quod de libra, in qua quo magis laxa altera horum fuzimpostio pondero, eo magis altera in Cælum attollitur; ideoque exinanitiones, humiliatões, & annihilatões Dei, his quippe nominibus Apostolus utitur, totidem sunt gradus nostræ elationis. Suprema celistudo descendit, ut abjectissima infirmitas nostra ascendat. Qui est splendor gloriæ Patris sui, & lumen æternum, eclipsum patitur in tempore, ut hunc splendorem communicet naturæ humane ex terræ limo effat: qui ex semet necessario felix est, ultra se subjicit æramis humane conditioni inhaerentibus, ut illi suam communicet felicitatem. Ille demum, qui eadem Sanctitas est, peccatoris similitudinem induit, ac subit nostrorum criminum pondus, ut pristinam, quam auferamus, nobis integritatem reddat, nosque in prioribus jure restitut. Auctor Sermorum in omnia argumenta.

Myserium Incarnationis Filii Dei ab Ecclesiæ Patribus vocatur Myserium humiliaionis, & annihilatões.

Fuit proculdubio divinæ effectus justitiæ, differre tandu Myste-

Car Des

J.C. in Incarnatione indignis est ultrais Scholæ, humilitatis est officina. (Serm. 18.) Philoſophi humilitatem nequaquam inter Virtutes recensuerant. Propheta nihil, aut certe parum de hæc locuti fuerant. D. Christina hæc hominem superbum fessellerat, & lex ad hunc perfectionis apicem non elevarat, ut doceret hominem fere infra alios homines, ac semet ipsum subicere. Opus erat, ut Dei Filius in Mundum descenderet novum hoc præcepti genus traditurus, ac illud primum suo doctorum exemplo: etenim antequam hominibus diceret, humiliatiam, non solum se humiliavit, sed semet ipsum homo factus exinanivit. Exinanivit semetipsum. (Philipp. 2.) Et sane explicari ne aliter potest Incarnatio Filii Dei, per quam factus fuit Humanus. Bibl. Conc. Theol. de Myser. Tom. IV.

duxit nobis similes fieri per ea, quae in nobis sunt spectabilia, videlicet per animam intelligentem, ac rationis...

Magnam asserimen...

Hac similitudo...

Infinitem...

Quomodo...

Sed heu! Fideles quantum discriminis inter opus utrumque intercedit! nam in hominis creatione illud attolli...

Ne credatis Fideles, hanc Divini Verbi cum homine similitudinem in speciem tantum esse, atque extrinsecam...

Silenc ad mirabiles illas mutationes, quas in mundo profanas amor perperit; Amor tuus Domine, toto Caelo...

Quinam, Fideles, putatis posse nos amorem nostrum Verbo Incarnato testari? Optima quidem hoc faciendi...

rii parte, ut nosmet eodem similes praebeamus in humilitatione sua, quemadmodum se nobis similem praebebit in natura...

Nunquid mihi dicere nefas est, Fideles, extremam dejectionem Majestatis Dei hoc esse Mystrum Incarnationis Filii Dei? Hanc adeo profundam humilitationem...

J. C. venit ad nos in Sacramentis, ut finem faciat exiti nostri, & nos de horrenis hac peccati servitute educat...

Nihil se prodit magis, quam magnum desiderium. Cor nunquam obmutescit. Multis sese rationibus explicat...

Ejus humilitatione...

Medicus est...

Deus in Sapientia...

autem non eandem ipsi alacritatem, non eandem desideria, fandeque sanctam impetientiam experirunt? Intra sex, tredecim dies, vel horas aliquot redit anniversary sollemnitatis...

Desideria nostra vere conceptus nostros sequuntur: non admodum impense cupimus, quod facimus hauci. Nunquid satis intelligimus ea quae Veritatem haec experientia...

Inter ceteras hominis miseras omnium miserissima illa est, quam non potuit J. C. assumere, cujus tamen figuram, & similitudinem suscepit, ut ad extremum usque abjectio-

Dei Filius seipsum exinanivit servituti, & mancipii formam suscipiens. Et profecto quam aliorum subjectio? Nonne...

Unum ex primis, precipueque articulis, quos in hac Schola Sapientiae, & Salutis docemur, instituta, & aperte in Mundo, Sacramentum Incarnationis Mystrum.

desert extremam suae potentiae, amoris, aeternaeque Sapientiae vestigia. In hoc Mystrum sanctae, ac divinitus occupari debet Ecclesia, & pietas sublimiorum animarum admiratione...

Divinum hoc Incarnationis Mystrum supremum Divinitatis est opus; opus praecipuum potentiae, bonitatis, & Sapientiae ipsius, quemadmodum Propheta illud appellat: Dominus opus suum. (Habac. 3.) Opus incomprehensibile, & quod Deum ipsum complectitur: opus atque increati amoris trium-

Incarncatio...

SUPPLEMENTUM DE NATIVITATE FILII DEI.

Angelus, Pastores, Puer, Pater, Mater, praesepe: en Angelus Salvatoris Nativitatem annuntians. Pastores ibi collecti, ubi hoc Mystrum adimpletum est. Puer adhuc rubens ab utero pra frigore in stabulo circumtrementens...

Tota Nativitas...

Salvator...